

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2024 r.,

sprawy **A. G.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 119 § 1 K.W.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt VIII Ka 1081/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 3 lipca 2023 r., sygn. akt III K 1129/22

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

[J.I.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 3 lipca 2023 r. sygn. akt III K 1129/22, uznał A. G. za winnego tego, że:

- w okresie od dnia 14 grudnia 2021 r. godzina 11:00 do dnia 17 grudnia 2021 r. godzina 9:45 w C. ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, dokonał kradzieży z włamaniem do mieszkania oznaczonego numerem [...] w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w dolnej części drzwi balkonowych dostali się do jego wnętrza, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki S. model [...] o wartości co najmniej 260 zł i laptopa marki T. model S. [...] o wartości co najmniej 10 zł, o łącznej wartości co najmniej 270 zł,

czym działał na szkodę M. B., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - i za czyn tak przypisany na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na kartę 2 lat pozbawienia wolności,

- w okresie od dnia 23 listopada 2021 r. godz. 19:00 do dnia 17 grudnia 2021 r. godz. 9:45 w C. ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, z niezamkniętej piwnicy przydzielonej do mieszkania numer [...] dokonał zaboru w celu przywłaszczenia ławki do ćwiczeń o wartości co najmniej 220 zł i 2 gryfów o wartości co najmniej odpowiednio 135 zł i 113 zł., o łącznej wartości co najmniej 468 zł. na szkodę M. B., tj. czynu z art. 119 § 1 k.w., i za czyn tak przypisany na mocy art. 119 § 1 k.w. skazał go na karę 30 dni aresztu.

Na mocy art. 63 § 1 kk zaliczono A. G. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 17 grudnia 2021 r. godz. 16:00 do 19 grudnia 2021 r., godz. 14:00, tj. 2 dni.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy A. G., Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt VIII Ka 1081/23, utrzymał w mocy zaskarżony nią wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku, oraz A. G. zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części nań przypadającej.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku kasację złożył adwokat M.S. - obrońca skazanego A. G. W kasacji **zarzucił** rażącą i mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegającą na niedostatecznym rozważeniu zarzutów apelacji i ogólnikowym, a nadto powierzchownym dokonaniu kontroli zaskarżonego wyroku:

a) w zakresie w jakim zmierzały one do wykazania dokonanego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, tj. przyjęcia, że bezspornym jest, że M. C. nie mógł sam dokonać kradzieży z włamaniem z uwagi na wagę skradzionego telewizora, i ograniczeniu rozważań co do prawidłowości

ustaleń faktycznych w zasadzie wyłącznie do powielenia ustalenia sądu I instancji w tym zakresie i ocenienia go jako prawidłowe z uzupełnieniem oceny możliwości przeniesienia takiego obiektu przez oskarżonego o wskazanie uznanych za istotne wymiarów telewizora (wysokość 78,8 cm, szerokość 102,2 cm, głębokość 24,8 cm) bez jakiegokolwiek uzasadnienia, w jaki sposób wspierają ocenę o bezsporności ustalenia sądu I instancji o braku możliwości samodzielnego zaboru rzeczy przez współoskarżonego, co stanowiło podstawę ustalenia sprawstwa A. G., a co stanowi o dokonaniu wyłącznie pozornej weryfikacji poprawności ustaleń faktycznych i zasadności postawionego zarzutu w tym zakresie;

b) w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., sprowadzającej się do podtrzymania jednostronnie niekorzystnej dla oskarżonego oceny o nieprzydatności dowodu z opinii z badań traseologicznych i daktyloskopijnych z tym uzasadnieniem, że to, że wśród zabezpieczonych śladów nie stwierdzono pochodzących A. G. nie jest dowodem niewinności i, że powyższe nie wyklucza jego obecności na miejscu zdarzenia, co stanowi nadto nową ocenę co do przebiegu zdarzenia i sprawstwa oskarżonego nie dającą się pogodzić z obowiązkiem rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w sytuacji w której Sąd nie dysponował jakimkolwiek dowodem bezpośrednim a bazował wyłącznie na dowodzie z zeznań A. M., która była nietrzeźwa i w czasie domniemanego zdarzenia spała;

c) w zw. z art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., skutkującą bezkrytyczną akceptacją przyznania waloru wiarygodności zeznaniom A. M. wyłącznie w części usprawiedliwiającej przypisanie winy skazanemu, mimo iż świadek przyznała, że w trakcie zdarzenia znajdowała się w ciągu alkoholowym i pod znacznym wpływem tego środka, a w domniemanym czasie zdarzenia spała, a mimo tego sąd dopuścił możliwość poczynienia w oparciu o takie twierdzenia dotknięte oczywistymi i istotnymi wadami w zakresie ich wartości dowodowej ustaleń faktycznych o sprawstwie A. G., w sytuacji gdy na brak rzetelnego przeprowadzenia przez sąd odwoławczy należycie wnikliwej analizy poczynionej przez sąd I instancji oceny jedyne dowodu winy wskazuje pominięcie istotnego wątku możliwego udziału J. S. w przypisanym czynie, na którą to możliwość

zeznania te wskazywały, a obciążył go nadto skazany M. C., co wskazuje na wybiórcze potraktowanie tych zeznań przez Sądy obu instancji, eksponując wyłącznie elementy niekorzystne dla skazanego;

d) pomimo podzielenia zarzutu co do mocy dowodowej wyjaśnień M. C. i dokonaniu nowej, nie popartej wskazaniem wiedzy, logiki ani doświadczenia życiowego oceny tego dowodu opierając się na niekorzystnym dla skazanego domniemaniu, że różnice w wyjaśnieniach oskarżonego w porównaniu z rzeczywistością wynikają z zamiaru celowego zatajenia udziału i roli – A. G. i obciążenia winą oskarżonego J.S., w sytuacji gdy w świetle prawidłowo ocenionych zeznań A. M. J. S. mógł opuścić mieszkanie razem z M. C. w domniemanej dacie czynu i jego udział w procederze mógł zostać ustalony wyłącznie w oparciu o ten sam jedyny dowód, co jednak doprowadziło do uniewinnienia J. S.

Podnosząc powyższe zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Elwira Laskowska – p.f. Prokuratora Rejonowego w Białymstoku w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniosła o oddalenie kasacji obrońcy skazanego A. G. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo p.f. Prokuratora Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 maja 2024 r., sygn. 4001 – O. [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Należy podzielić stanowisko zajęte co do kasacji obrońcy skazanego A. G. przez Elwirę Laskowską – p.f. Prokuratora Rejonowego w Białymstoku, w powołanej wyżej pisemnej odpowiedzi na tę kasację, gdyż kasacja ta jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. W doktrynie wskazuje się, że kasacja oczywiście bezzasadna to taka kasacja, która bądź to już po jej analizie i skonfrontowaniu z materiałami sprawy, bez potrzeby głębszego w nie wnikania, bądź po takim wniknięciu, jest w sposób niebudzący wątpliwości niezasadna, gdyż stanowi jedynie polemikę z argumentacją sądu, którego orzeczenie zaskarża lub przedstawia argumentację nie mającą żadnego pokrycia w przepisach prawa albo nieprzystającą do realiów danego procesu lub wskazuje na uchybienia, jakie w ogóle w niepowtarzalnych realiach danej sprawy nie wystąpiły, albo na uchybienia,

które wprowadzie rzeczywiście wystąpiły, ale nie budzi żadnych wątpliwości, iż nie mogły one mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia (por. np. T. Grzegorzczak, Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia w sprawach karnych i jej skuteczność w praktyce, Państwo i Prawo 2015, nr 6, L. Paprzycki, Oczywista bezzasadność i oczywista zasadność kasacji, w: P. Hofmański, K. Zgryzek (red.), Współczesne problemy procesu karnego i wymiaru sprawiedliwości. Księga ku czci Profesora Kazimierza Marszała, Katowice 2003).

W realiach sprawy nie można podzielić podniesionych w kasacji zarzutów. Przepis art. 433 § 2 k.p.k., nakłada na sąd odwoławczy, obowiązek rozważenia, co do zasady (por. końcowy fragment tego przepisu), wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Rozważanie to "zastanawianie się nad jakimś zagadnieniem", zaś rozważyć to "rozpatrzyć jakąś sprawę, jakieś zagadnienie, zastanowić się nad czymś, przemyśleć coś" (M. Szymczak (red.), Słownik języka polskiego, Tom III, Warszawa 1981, s. 127). Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego wykładni art. 433 § 2 k.p.k., wynika, że o naruszeniu tego przepisu można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym albo gdy kontrola ta miała charakter iluzoryczny. Dla prawidłowego i skutecznego podniesienia takiego zarzutu kasacyjnego nie wystarczy też stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu apelacyjnego nie rozpoznał (czy naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), bądź nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia rangi bezwzględnej podstawy odwoławczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. akt II KK 223/22, Lex nr 3458379) Zarzuty z kasacji obrońcy skazanego A. G., mimo wskazania naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., stanowią dosłowne powielenie zarzutów apelacyjnych i *de facto* dotyczą orzeczenia Sądu I instancji, a nie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku, a przecież kasacja strony, będąca nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jest wnoszona od orzeczenia sądu

odwoławczego, a nie od orzeczenia pierwszoinstancyjnego, o czym jasno stanowi art. 519 k.p.k. Oznacza to, że nie można w niej podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Charakter tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Wbrew twierdzeniom autora kasacji, kontrola odwoławcza została przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w sposób prawidłowy. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt VIII Ka 1081/23, zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób rzeczowy, dlaczego ten Sąd nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji, nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Wszystkie kwestie wskazane w apelacji obrońcy A. G., a następnie powtarzane w kasacji, były przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego. Dotyczy to w szczególności kwestii ustaleń co sposobu wyniesienia do sprzętu z domu pokrzywdzonego M. B., wiarygodności zeznań świadka A. M., czy przydatności opinii z badań traseologicznych i daktyloskopijnych (por. s. 4 – 6 pisemnego uzasadnienia). Kasacja w rzeczywistości nie kwestionuje sposobu procedowania Sądu Okręgowego w Białymstoku, a więc skutecznie nie zarzuca naruszenia prawa procesowego, natomiast zmierza do ponowienia w postępowaniu kasacyjnym kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia z dnia 3 lipca 2023 r. sygn. akt III K 1129/22. Należy przy tym podkreślić, że stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy zarówno od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, jak i od poziomu argumentacji z apelacji (por. W. Kozielewicz, Uzasadnienia rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w sprawach karnych, w: I. Rzucidło — Grochowska, M. Grochowski (red.), Uzasadnienia decyzji stosowania prawa, Warszawa 2015, s. 290-303). W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka — dalej powoływany jako ETPCz, wskazuje się, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające

decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone (por. np. wyrok ETPCz z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPCz z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61). Nie zasługuje też na podzielenie zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Reguła z art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze, a mimo to nie dało się usunąć zaistniałych wątpliwości, a wynikający z niej nakaz dotyczy wyłącznie organu procesowego. Wielokrotnie już Sąd Najwyższy wskazywał, że dla oceny, czy nie został naruszony zakaz tłumaczenia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nie jest istotne zgłoszenie wątpliwości przez stronę postępowania, ale wyłącznie to, czy orzekający w sprawie sąd, w realiach konkretnej sprawy, rzeczywiście je powziął i mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2005 r., sygn. akt II KK 476/04, Legalis, z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt II KK 308/10, Legalis). Sąd odwoławczy może zatem naruszyć regułę z art. 5 § 2 k.p.k. w dwóch przypadkach: 1) gdy dokonywał własnych faktycznych i zaistniałą, w świetle jego ustaleń, nieusuwalną wątpliwość, rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, lub 2) gdy zaakceptował błędne postąpienie sądu pierwszej instancji, który mimo iż stwierdził, że powziął nieusuwalne wątpliwości to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie wątpliwości takie zgłosił jedynie Autor kasacji, nie powzięły ich natomiast orzekające w niniejszej sprawie Sądy, co przesądza o bezzasadności tego zarzutu.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 1 k.p.k. i art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]

